

THEATER

HIDEOUS (WO)MEN

Hideous (wo)men door Toneelgroep Oostpool, Boogaerdt + van der Schoot + Susanne Kennedy. In Huis Oostpool, Arnhem, 8/11, daar t/m 16/11
toneelgroepoostpool.nl

De experimentele soap over de zelfloze mens vindt de recensent te ondoorgrondelijk om er sterren aan toe te kennen.

Aan het eind van de voorstelling *Hideous (wo)men* kijken we ruim een kwartier lang aan tegen vijf vrouwen die zichzelf op plastic lappen liggen te aborteren. Met hun eigen handen en stokken peuteren ze allerlei troep uit hun (nep)vagina, inclusief liters bloed. Met een beetje goede wil zou

je hier het definitieve eind van de mensheid in kunnen zien. De vrouw ontleemt zichzelf, en dus de rest van de wereld, het recht op voortplanting.

De anderhalf uur daarvoor hebben we gekeken naar een ronddraaiende carrousel, bestaande uit drie compartimenten die zijn ingericht als goedkope hotelkamertjes. Een vingerplant in de hoek, afvalemmertjes, klein tv-toestel.

In die kamers spelen de performers van deze nieuwe Oostpool-productie *Hideous (wo)men* – 'een experimentele soap over de zelfloze mens'. Met onder anderen het mimeduo Suzan Boogaerdt en Bianca van der Schoot, de gerenommeerde actrice Nettie Blanken en theatermaker Susanne Kennedy. Of Kennedy zelf ook meespeelt? Geen idee, de performers (allemaal vrouwen, die ook de mannen spelen) zijn namelijk geheel en al getransformeerd tot robotachtige, plastic wezens, opgebouwd uit latex, botox en fillers.

Wie het werk van Boogaerdt/VanderSchoot en Susanne Kennedy kent, weet dat het gaat over de steeds kunstmatiger wordende samenleving en

de ontmenselijking van het individu. Boogaerdt/VanderSchoot maakten onder meer het spraakmakende *BIMBO!* (over beeldcultuur en vrouwenonderdrukking) en *Small world* (over de 'Disneyficatie' van de samenleving). Kennedy regisseerde toneelstukken van Jelinek, Pinter en Ibsen, in een steeds rigoureuzere vorm. Steeds minder conventioneel theater, steeds meer performancekunst en theatrale installaties.

In *Hideous (wo)men* gaat zij nog een stapje verder. Het is *The Bold and The Beautiful* in een extreem artificiële wereld. Met plastic, stereotype personages, die in tergend trage, oppervlakkige dialogen spreken. Zonder dramatische stuwing, zonder plot of verhaal. Angel, Brook, Rocco, zo heten ze onder meer en ze draaien in nutteloze schijnbewegingen om elkaar heen. Liefdeloos, futloos, uitgeblust. Angel hanteert vooral de (video)camera, want fotografie is haar roeping. Ook van de kots op de vloer worden foto's gemaakt.

De mannen zijn gedegenereerd, amechtig trekken ze zich af of rijden paardje op hun dochters

in trouwjurk. De vrouwen zijn hopeloos op zoek en vinden slechts leegte. Sterker: ze legen zichzelf. Op tv speelt een Japanse anime-serie. Alles is bewust lelijk: niet alleen de performers, ook het decor, de kleding, de pruiken, het licht. Intussen draait de carrousel gestaag zijn rondjes – een bewegend poppenhuis en gruwelkabinet tegelijk.

Een experimentele soap over de zelfloze mens. Het is ondoenlijk aan deze voorstelling/performance/installatie sterren toe te kennen. Wat is hier goed, slecht of wel aardig? Het is het allemaal niet; het is afstotend, slaapverwekkend, origineel en vooral ondoorgrondelijk, hoeveel betekenissen je er ook aan toedicht. Neem die zichzelf aborterende vrouwen die het einde van de wereld inluiden. Of dat we door zelfloosheid allemaal oplossen in een gigantische plastic vuilnisbelt.

Applaus was er na afloop nauwelijks. Dat kon ook niet, want de makers van *Hideous (wo)men* lieten zich niet meer zien. Ze waren verdwenen.

Hein Janssen